

DOMINIK DÁN

MUCHA

MUCHA

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

MUCHA

sloart

Text © Dominik Dán 2009
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2009

ISBN 978-80-8085-865-0

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu
niekomu zdať akési povedomé...*

Mors ultima linea rerum.

Smrť je posledná hranica vecí.
(*Horatius*)

Venujem Jánovi Peschlovi a Nine.

Za odborné rady a neocenitelnú pomoc ďakujem Ing. Hane Šulákovej, PhD z Kriminalistického ústavu Praha, MUDr. Ivete Čiernej, Mgr. Martine Móricovej, MUDr. Denisovi Valentovi a MUDr. Dušanovi Rapošovi, CSc.

1

JÚN 1990

„Pán hlavný... páán hlavnýýý! V mojej polievke pláva mu-
cha!“

Obsluha na terase začmudenej reštaurácie viazla. Ani ob-
časný výkrik platíím nedokázal zrýchliť slimačie tempo
časníka, nieto ešte hroziaca reklamácia. Chlapík s ulízaný-
mi, nezdravo premastenými vlasmi sa nechotne odlepil
od pultu, kde pokojne fajčil a debatoval s výčapníkom, vzal
nedočapované pívá, prešiel krížom cez lokál, drgol do zá-
vesu z céčiek a ocitol sa na terase. Porozhliadol sa a leni-
vo podišiel k stolu v rohu. Čierne nohavice sa mu na steh-
nách leskli od zažranej špiny. Poltopánky sa neleskli už
veľmi dávno. Neuklonil sa kvôli hosťovi, pretože to, čo vy-
strúhal, sa úklonom nedalo nazvať ani náhodou, zohol sa
iba preto, aby lepšie videl na živočícha, ktorého hosť rekla-
moval.

Časník sa presvedčil na vlastné oči, vystrel sa a nena-
padlo mu nič rozumnejšie, iba odľahčiť trápnu situáciu ešte
trápnejším vtipom.

„No... je tam... a čo? Za päť osemdesiat by ste chceli čo,
aby tam plával delfín?“

Z čela mu odkvapla kvapka potu a v pivnej pene jedné-
ho z krígľov sa urobila dierka. Všimol si to nielen časník,
ale aj hosť. Časník akoby iba tak odtiahol ruku a päť krígľov
premiestnil z pupka na bok. Nič si tým nevyžehlil. Hosť
chytal obrátky.

„Tak toto je už vrchol! S takouto drzosťou som sa nestre-
tol ani za socializmu, a to už skoro rok budujeme demo-
kraciú! S takými ľuďmi, ako vy, sa teda ešte narobíme! Ako

si môžete dovoliť robiť si vtipy z muchy v polievke, navyše, ktorú servírujete práve mne!?! A čo tí ostatní, ktorým kvapkáte pot z čela do piva? Ako k tomu prídu?“

„Lahko, za tri päťdesiat...“

To nemal povedať.

„A okamžite mi zavolajte vedúceho! A prineste aj knihu prianí a sťažností!“

Čašník sa uchechtol.

„Že vedúceho! A knihu! Kde to žijete, človeče!?! Sám ste mi pred chvíľou básnili o demokracii! Asi ste zabudli, že...“

Chlapík v džínach a bielom tričku mu odzadu poklepal po pleci a iba nebadane hodil hlavou k výčapu. Čašník sa prestal hádať a poslušne odcupkal. Pár hostí prestalo jesť a piť a poočku sledovali sľubne sa vyvíjajúce intermezzo.

„Pane, máte prianie?“

Host si ho pochybovačne premeral.

„Vy ste vedúci?“

Naozaj tak nevyzeral. Chalan sotva po maturite. Prehral si nagélované vlasy a jazykom si prehodil zápalku do druhého kútika úst.

„Nie. Ja som riaditeľ tohto podniku, pane. Som podnikateľ! Žiadny vedúci, žiadna kniha prianí a sťažností, žiadny raj.“

„To teda máte naozaj pravdu, od raja má tento bordel veľmi ďaleko.“

„Mal som na mysli Raj s veľkým er a s veľkým jé. Reštaurácie a Jedálne. Kúpil som to od nich, presnejšie kupujem, ale to je vlastne jedno! Akoby to už bolo moje! Staré socialistické podniky krachujú a teraz sme tu my,“ dlaň s naširoko rozovretými prstami si priložil na hrud' a víťazoslávne sa porozhliadol. Partia výrastkov pri stole v opačnom rohu letnej terasy mu ukázala vztyčené palce. „Už nemusím robiť na tie kurvy komunistické, teraz robím sám na seba, do vlastného vrecka, a vy mi tu kazíte renomé a poburuje te klientelu. O čo vám vlastne ide, pane?“

„O muchu! Objednal som si šošovicovú s párkom a sotva som ju pomiešal, vyplávala mucha... aha! Pozrite! Tu je! Masárka jak hovado!“

„To je dosť zvláštne, nemyslíte? Šošovicovú s párkom podávame už od rána a nikto sa zatiaľ nesťažoval, a sotva

prídete vy, už je tam vraj mucha! Nie ste vy takto náhodou od konkurencie? Máme skúsenosti aj s týpkami, čo si ju prinesú so sebou a hodia ju do polievky, len aby vyvolali rozruch a odohnali zákazníkov. A samozrejme nemuseli platiť! Máte vôbec na zaplatenie, keď sme už pri tom?”

„To... čo si... dovoľujete!?” hlas sa mu začínal triasť. „Šošovicovú s párkom podávate od rána, hovoríte, a od ktorého, ak sa smiem spýtať!? Párok je scvrknutý, polievka kalná a studená...”

„Tak to by stačilo! A von!!“

Výrastkovia pri stole v rohu vstali. Jedna mamička si priťahla detský kočík bližšie k sebe a druhá kývla na dievčatko v ružovej sukničke a privinula si ho na hrud'

Turista v kraťasoch prudko a dosť nasrdene vstal a vylial polovicu polievky na stôl. Zaťal päste, ale banda vyzývavo gániacich zmrdov ho odradila od úmyslu obhajovať svoje práva. Iba sa rýchlo zohol po batoh, prehodil si ho cez plece a bez slova prekľučkoval pomedzi stoly.

„To je úroveň... seriem aj takú demokraciu... zlatí komančovia... šojku na vás...” frfotal, ale ani sa neobzrel a trielil na autobusovú zastávku.

„Díky,“ utrúsil podnikateľ smerom k stolu v rohu, „banda, máte u mňa rundu na moje triko,“ a vzal poloprázdny tanier.

Banda si spokojne posadala a mamičky pustili svoje deti hrať sa.

Bola sobota, krásne slnečné júnové popoludnie. V lesoparku na kraji Nášho Mesta sa tmolili mraky ľudí z centra a užívali si prvý skutočne horúci víkendový deň. Všade pohoda a usmiate tváre oddychujúcich ľudí, poskakujúce decká a bábätká v buginách polepené cukrovou vatou a sladkou malinovou. Mamičky v dlhých letných šatách hore „naboso“ posedávali na laminátových stoličkách s nespoľočensky roztiahnutými nohami a vetrali, čo sa dalo. Čo sa nedalo, ovievali preloženými časopismi a novinami. Všade pokoj, mier a láska.

Tepló bolo už od mája, ale horúčava sa začala až teraz. Riaditeľ reštaurácie Konvalinka dal v prednej stene odinštalovať veľké dvojkrídlové dvere, čím rozšíril svoj podnik o terasu, lemovanú prenosnými betónovými črepníkmi.

Pergola prekrývala všetky stoly, a keby prišla búrka, za-
debnil by dvere za pár minút. Zatiaľ nebolo treba a stačil
aj záves z umelohmotných céčiek.

„Ty debil,“ povedal riaditeľ čašníkov, keď ho vymákol
pri výčape, „koľkokrát ti mám opakovať, že aj keď si môj
brat, budeš makať a poslúchať ako švajčiarske hodinky,
a tie svoje debilné maniere z lochu si necháš od cesty!? Koľ-
kokrát!? Dobré, že si mu rovno nedrboľ!“

„A mohol som...“

„Hovno si mohol! Dohoda platí, nezabúdaj! Budeš tu ro-
biť iba do prvého prúseru, iba to som otcovi sľúbil, nič viac!
Do prvého prúseru, potom letíš a je mi úplne jedno, ktorú
zase vytrkáš alebo okradneš a koľko za to vyfasuješ, jas-
né!? Celá rodina sa o teba stará, tak by si mohol prejavíť as-
poň trochu vďaky a urobiť aj niečo pre nás a sekať na chvíľu
dobrotu, ty...!“

„... sa nepoj...“

„A prestaňte už pančovať to pivo!“ majiteľ nebol na bra-
tovu odpoveď vôbec zvedavý. Obrátil sa na výčapníka, le-
bo výčitka patrila aj jemu. „Jeden ako druhý! Panebože, čo
som komu urobil! Čapujte to po čiarku aspoň na začiatku
sezóny, vy debili, a nech vám do toho nekvapká pot a sli-
ny a starú polievku nevyliievajte do čerstvej, ale do kaná-
la! Všade je múch jak nasratých! Vidíte sami, ostatní ich
možno žerú, ale nájde sa aj fajnový debilko ako henten a na-
robí nám problémy. Hygienika alebo kontrolu tu naozaj ne-
potrebujem!“

„Dóóbre...“

„A šmýkaj na terasu, na štvorke máš objednávku, nevi-
díš, alebo čo!?“

Riaditeľ sa zahnal, ale neudrel. Švihol a rutínérsky chytil
muchu pochodujúcu po hrane výčapu. Brat čašník sa pri-
krčil a radšej vybehol von. Cestou zúrivo rozkopol céčka, ale
tie sa iba so štrngotom vrátili späť a unudene odvisli.

„Alino,“ riaditeľ sa nahol nad výčap a kývnutím brady
naznačil výčapníkovi, aby sa nahol aj on. Palec zatlačil do
zovretej dlane, zašmátral a počkal, kým v nej puklo. Potom
vysypal rozdrvené telo na zem a očistil si dlane tichým tla-
pnutím, „toho roku sú jak hovädá prežraté, také kusy lie-
tajú...“ s prekvapením a odporom skontroloval mŕtve telo

muchy na zemi a pre istotu ho ešte aj prišliapol, „... čo som to chcel... aha! Nesor ma aj ty, naozaj! Dal som ti ho na starosť, aby si ho strážil a priučil remeslu, a nie aby si ho vyškolicil vo všetkých prasacinách, čo vás naučili v učňovke. Nedovoľ mu roznášať nedočapované, a nech nenaberá polievky ani guláš. Ty vieš sám najlepšie, čo v tom pláva a ako to treba urobiť, aby sa to dalo žrať, tak ma neser a staraj sa trochu! A nech nechodí po lokále ako šupák a nech z neho netečie ako z vola!“

„Prepáč, Robo, mal som štyri objednávky naraz a...“ výčapník prestal čapovať a nacvičeným pohybom si napravil elastický obvaz na ľavom lakti. Postavu mal dobrú, krátke tričko odhaľovalo mohutnú muskulatúru na rukách a obvaz svedčil o tom, že je aj dobrý športovec. Asi tenisový lakeť.

„Na to ti seriem! Pozorujem to už hodnú chvíľu, takže sa nevyhováraj na nejaké zasraté objednávky!“

„Dobre...“

„A keby sa začal obšmietať okolo nejakej kurvy v letných šatíčkách s kočíkom, tak to chcem vedieť okamžite, jasné?“

„Jasné! To sa môžeš spoľahnúť, viem, za čo tam bol a na čom sme sa dohodli, takže...“

„Vieš hovno, čo je to mať takého bracha a čo mi rodina robí kvôli nemu, tak drž láskavo hubu!“

„Dobre.“

„Koľko sme dnes urobili?“

„Osem hekto.“

„Tak sa snažte. Idem zohnať ten mrazák a na fajront sa zastavím kvôli hárkom, tak neojebávať a makať, kapíšto?“

„Jošefe!“

Odišiel iba päť krokov a potom sa vrátil. Alino zavrel pípu, podstrčil nový krígel, aby nekvapkalo iba tak zbohdarma na pult, a znova sa nahol dopredu.

„A ešte jedno... ak by sa ukázal Valér, tak nebudeš strieľať ty, ale necháš to na mňa, jasné?“

„Dohoda je dohoda! Volám ťa! Je tvoj!“

Riaditeľ prikývol, sklonil hlavu a potom ustarostene vzhliadol na Alina.

„A... inak, si v pohode?“ spýtal sa už miernejšie.

„V pohode, veď to vidíš, né?“

„Šak preto...“ a odišiel zháňať mrazák.

Alino počkal, kým zareval motor auta a kým jeho rapotavý zvuk nezanikol v diaľke. Až potom sa mu naozaj uľavilo. Milo sa usmial na dievča pri stole, ktorému hovorili víajpí. Nikto okrem riaditeľa ani presne nevedel, čo to znamená, ale napísali to hrubou fixkou na kus výkresu, položili ho napoly a umiestnili do stredu. Bol na boku výčapu jasne oddelený od ostatných stolov v lokále a sedávali pri ňom iba riaditeľovi kamoši. Aj obrus menili každý deň, aby sa líšil od ostatných.

Teraz tam sedela ona.

Prvý raz sa zjavila asi pred dvoma týždňami. Vraj si vyšla na výlet a prekvapila ju búrka. Nečudo, pršalo vtedy skoro stále.

„A to takto sama, samučká...?“ zatiahol Alino a podal jej čaj.

Aj v lete dobre padne horúci čaj, ak je človek premočenný do nitky.

„No a? Čo budem koho otravovať?“

Alino mal prázdny lokál a nudil sa, tak si prisadol.

„Zranenie?“ a bradou kývla k jeho ľavému lakťu s bandážou. Uchlipla a vyžmýkala si konce dlhých čiernych vlasov.

„Nó...“ zatiahol neurčito, „iba taká hovadina,“ a pohladil si záhyby obväzu, akoby sa chcel uistiť, že sú na svojom mieste.

Alino skočil dozadu a priniesol elektrickú piecku. Nasmeroval ju na ňu a za odmenu dostal úsmev. Zobral jej aj rum k tomu čaju a dosť ho mrzelo, že nechcela ostať do záverečnej. Teraz nemohol odísť z výčapu a ona sa ponáhľala.

Ale na druhý deň prišla zas. Už nepršalo a nebolo sa treba schovávať, ale pod mrakom bolo stále a ľudí to do lesoparku neťahalo, takže Konvalinka zívala prázdnotou a Alino mal čas. Zase si sadli k víajpí stolu a zase si hrkútali.

„Čo si zač?“

„Chcem byť výčapníčkou ako ty.“

„Si príliš mladá.“

„O chvíľu maturujem a robím strednú kelterskú, takže budem mať aj kvalifikáciu.“

„Sa nepotento... strednú s maturitou, hovoríš? Takže sem chodíš iba preto? Aby si sa priučila?“

„Aj pre to. Aj... som ťa chcela vidieť.“

Ani dnes nechcela ostať do záverečnej, ale už si aspoň tykali. Odprevadil ju až po betónové črepníky na terase. Až po hranice svojho kráľovstva. Potom už bol iba chodník, zastávka autobusu a jej úsmev za zadným sklom.

Prišla aj na tretí deň a potom zas.

Vtiahol ju dozadu do šatne a zvalil na prepotenú posteľ. Mumlala niečo, že nie, že nie takto, ale to brbocú všetky. Z ničoho nič prišla Iveta a vyrušila ich. Mala byť u lekárky, ale mala dovolenku, tak sa vrátila skôr. Vyrušila ich, dievča v panike vybehlo von a Alino vrazil Ivete takú, až sa jej zatočila hlava.

Prešiel ďalší týždeň a chodila skoro pravidelne a v Alinovi narastal tlak. Hučalo mu v pére a na zátylku sa mu od vášne ježili vlasy. Bola mladá, sotva osemnásť, čiernovlasá a veľmi pekná.

Dnes prišla tiež.

„Čo ste si šepkali s riaditeľom? Zďubal ťa?“

„To je naša vec, nestaraj sa.“

Iba pokrčila ramenami a odpila si z malinovky. Alino dočapoval a prisadol si k nej.

„Vieš čo? Je konečne pekne, sucho, spravíme si malý výlet hore na tú čistinku, vieš ako je hore nad nami ten altánok. Pätnásť minút chôdze tým chodníkom za nakladacou rampou hore do svahu.“

„Poznám to.“

„Tak choď tam, prídem o chvíľu za tebou, dobre?“

Hodila plecom a hlavou kývla alebo pokrútila, že možno aj áno, alebo radšej nie... kto sa v tých mladých babách má vyznať? Ale dopila a poslušne vyšla von. Biele kvietkované šaty za ňou roztopašne povievali, a keď jej ich prievan vo dverách podfúkol a odhalil biele stehná, Alino bol na pokraji nervového zrútenia.

„Iveta!! Iva!“

„No?“

Iveta vyšla z kuchyne, prežúvala a utierala si ústa.

„... ťa radšej šatiť ako živiť...“

„... sa nepotento.“

„Iva, zober to na chvíľu... na šestku pôjde asi osem a rozčapuj štyri do foroty!“

„Dobre.“

Alino jej odovzdal kormidlo a zašiel dozadu do šatne. Iba taká malá miestnosť vedľa kuchyne, plechové skrine, drevená lavica pred nimi a v rohu železná posteľ s prepoteným vankúšom a dekou. Smrdelo to tam ako v decáku a Alino to mohol posúdiť naozaj odborným nosom, lebo tam vyrastal.

Odomkol si plechovú skrinku, vybral balíček zabalený v starom tričku a posadil sa na posteľ. Balíček položil na stolič pri posteli a so svätou trpezlivosťou ho začal rozmotávať. Ku koncu sa mu roztriasli ruky, ale podarilo sa. Na flakatej handre ležala plechová škatuľka od fajkového tabaku Holger Danske a Alino po nej chamtivo chmatol. Vybral z nej gumenú hadičku, striekačku a zatavenú sklenenú ampulku. Odpíli vrchnák a odfrčkol ho. Opatrne ponoril ihlu a aby sa ani kvapka nevyliala, pomaličky, s vyplazeným jazykom zaseknutým medzi zubami, natiahol tekutinu do striekačky. Vyhrnul si krátky rukáv ešte vyššie, zroloval si elastický obvaz, omotal hadičku na začiatok bicepsu a koniec zasekol medzi zuby. Mykol hlavou a s vycerenými zubami nervózne zacvičil rukou.

Trafil na prvý raz, ako vždy.

Teplo. Príjemné teplo sa rozlialo cez žily do celého tela. Zaklonil hlavu, pokrčil plecيا a pokýval ňou z boka na bok, až mu zaprašťali stavce. Chvíľu počkal, vytiahol hrot ihly, kúskom vaty si ošetril kvapku krvi, vpich zamaskoval elastickým obvazom a všetko rýchlo zbalil späť do umasteného trička.

Usmial sa. Zase bol v pohode. Presne ako sľúbil šéfovi.

„Môžeš ísť...“ povedal ticho Ivete a vystriedal ju pri výčape.

Priplichtil sa odzadu tichučko ako muž s nekalými úmyslami, ale tentokrát ju nezdrapol za boky a neohol. Iba do nej zbokou drgol. Odložila nedočapovaný krigeľ a uhla mu. Po očku ho skontrolovala. Oči mu neprítomne blúdili sem a tam a v tvári mal ľahostajný výraz človeka s hlavou v oblakoch. Bol v pohode.

Bol v pohode, ako len človek môže byť v pohode v pohodové preteplené sobotné popoludnie, keď mamičky kočikujú deti, ovievajú si prepotené lesklé telá preloženými novinami a tričká bez podprsieniek sa im vydúvajú v ne-

normálnych tvaroch. A ostatné ženy bez kočíkov zúfalo hľadajú niekoho, s kým by sa o to v kočíku pokúsili.

Potom dostal krč do krku a hlavu mu skrútilo nabok. Čakal iba na to. Zavrel pípu a pohár sa mu nepodarilo položiť na výčap, ale vedľa, skotúľal sa do umývadla a pivo sa rozlialo. Sotilo ho dozadu, skrútol sa a odtackal sa do kuchyne. Chvíľu iba tak stál a dýchal. Postupne sa vystrel a narovnal aj krk. Usmial sa. Teraz sa cítil úplne v pohode, teraz môže ísť za ňou.

Iveta prestala šúpať zemiaky a s porozumením na neho nemo hľadela. Nebolo to prvý raz a vedela, že netreba volať lekára ani robiť paniku, stačí iba počkať.

Alino zašiel dozadu do šatne, prehrabal skrinku a vzaďdu pod montérkami nahmatal chladný kov. Opatrne vybral revolver. Nebol vyrobený v továrni, domáci kutil použil iba značkový bubienkový zásobník na šesť nábojov ráže deväť milimetrov, ostatné bolo vyrobené v zámočníckej dielni. Hlaveň bola dlhá ako na malej puške. Veľké svinstvo, ak sa s tým chlap naučí narábať.

Poťažkal ju v ruke, potom si to rozmyslel a schoval ju späť do skrine. Vzal si iba hrubý povraz a zadnými dverami vyšiel na nakladaciu rampu. Zoskočil na zem a...

„Aladár, prosím ťa, nechod!“

Iveta stála na rampe s nožom v jednej ruke a s nedošúpaným zemiakom v druhej.

„Zmizni...“

„Nechod, zle to dopadne, uvidíš...“

„Zmizni k pípe, ti hovorím!“

Iveta poslúchla, lebo dobre vedela, ako by zajtra vyzerala jej tvár, keby mu odporovala. Vrátila sa do kuchyne a smutne došúpala zemiak. Keď ho hodila do hrnca a hlasno čľupol medzi ostatné, rozplakala sa, ale iba ticho, tichučko, aby nikto nič nevidel, aby nikto nič nepočul, aby nikto nič nepostrehol.

Alino vykročil k lesu...

2

JÚL 1990

„Vy debili, kam ste mi dali tresku?!“

Tlstý Váňa si sadol za stôl a okamžite vstal. Niečo ako keď si na projekcii nového filmu spraví strihač z kolegov srandu a v jednom momente ho zastaví a pustí späť.

Váňa vedel, že aj z neho si spravili srandu, lebo téglík bol na stole ešte pred pár minútami, a kým sa stihol vytlačiť na záchode, nemohol predsa sublimovať.

„Debili, nemohol iba tak zdrhnúť,“ oznámil vraždárom, lebo slovo sublimovať nepoznal, „tak sa neondejte a navalte mi ho! Debilné fóry!“ soptil a bral to naozaj vážne.

„Váňa,“ zastonal Burger a zadusil cigaretu, „pred pol hodinou si dojedol párky, horalku nepočítam...“

„Tri,“ opravil ho Hanzel.

„... tak tri, a už láduješ tresku a...“

„A hovno vás po tom! Kde je!?“

Nepovedal, kde je. Zareval, kde je?!

Očervenal. Chalani pochopili, že v tomto smere sa dnes sranda asi vyvíjať nebude, a prestali sa uškŕňať. Váňa sa hrozivo týčil nad stolmi zrazenými v strede kancelárie a bol na pokraji nervového zrútenia.

Nie div, že ešte nevedeli odhadnúť mieru. Vražďársky fór sa zatiaľ iba formoval, pretože ozajstní samostatní vraždári budú až o pol roka, ale to ešte sami netušili. Neskôr pojem vražďársky fór rezonoval na všetkých policajných útvaroch a všetci im závideli súdržnosť a schopnosť zničiť aj špičkovanie na hrane zdravého rozumu a často aj zdravia, ale teraz iba začínali a občas sa stal aj prešlap. Zdravia preto, lebo... no, chlapi majú aj päsťe.

Oddelenie vražd v Našom Meste založili prvého februára tisíc deväťsto deväťdesiat jeden. Pochopiteľne, oficiálne s týmto názvom. Vraždy sa páchali aj predtým a tiež ich objasňovali policajti, volali sa operatívci alebo kriminalisti a pracovali na odbore všeobecnej kriminality. Väčšina z nich robila toto remeslo dlhé roky za socíku a stali sa jadrom pri budovaní samostatného oddelenia vražd za kapitalizmu. Spočiatku boli medzi nimi všelijaké vzťahy, ale to pravé jadro sa už kryštalizovalo.

Kto v tom čase robil na vraždách alebo kto týchto chlapov poznal, vie, čo to bolo. Ostatným je zbytočné niečo vysvetľovať. To sa totiž nedá vysvetliť, obdobie formovania novej demokratickej polície bolo treba jednoducho zažiť.

Konfucius raz vyslovil veľmi zaujímavú myšlienku o rieke. Mal pravdu. Kto vojde a vyjde a zapáči sa mu, môže sa vrátiť, koľko ráz chce, už to nikdy nebude ako predtým.

Oddelenie vražd bolo iba jedno, v deväťdesiatych rokoch. To ostatné je iba chabý pokus zachytiť odplavené trosky do deravej siete.

„Zohni sa, ty tučino, a neziap! Prázdniny sa ešte len začali, a ty už chytáš stresy ako zédeeskár prvého septembra!“

Váňa sa zohol pod stôl a tresku našiel.

„Debili...“ zopakoval už aspoň piatykrát, ale tentoraz už zmierlivejšie, lebo žrádlo bolo na dosah.

Hanzel iba cmukol pomedzi zuby a znechutene pokrútil hlavou. Váňa bol jednoducho Váňa. Fór so schovanou treskou sa mu aj tak nepáčil už od začiatku, ale Burger trval na tom, že by to mali aspoň vyskúšať, a tak mu ju schoval. Teraz to Hanzel lutoval.

„Tak sorry...“ precedil pomedzi zuby.

Váňa nepoznal ani toto slovo, preto ho prešiel bez povšimnutia a dal sa do ládovania. Jedenie to nebolo určite, lebo pol kila tresky polievkovou lyžicou sa jesť nedá. A ešte k tomu takým tempom.

Vošiel Krauz.

„Dostal som céčko,“ a na stôl hodil obdratú aktovku.

„Vodičák?“

„Néé, žltáčku...“

„Gratulujem.“

„Ďakujem, Váňa, a nežer furt!“